

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2014. június

*100 éve született gyülekezetünk
első lelképítésora*

Dr. Szilágyi István

“Az igazak emlékezete áldott!”

Péld 10:7a

Cikkeket, beszámolókat a reftetemvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.hu, tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 15-18 óra

Hogyan legyen pihentető a nyári pihenés?

“Az apostolok visszatértek Jézushoz, és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük.” (Mk 6:30-31)

Az Úr Jézus kiküldte 12 tanítványát, hogy készítsék elő az Ő jövetelét, gyógyítsanak betegeket, üzzenek ördögöket, hirdessék az evangéliumot. Míg a tanítványok szolgálatukat végezték, Heródes kivégeztette Keresztelő Jánost. Ekkor érkeztek vissza a tanítványok: tele voltak lelkesedéssel, élményekkel, sikerekkel. Minden bizonynyal egymás szavába vágtak, úgy mondták a Mesternek, hogy mik történtek velük. Az Úr Jézus szempontjából egyrészt nagy öröm ez, másrészt tele van gyásszal, hiszen unokatestvérét ölték meg, az “Útkészítőt” Keresztelő Jánosban. Egy vágya van: egyedül lenni, gyászolni. Ugyanakkor a tanítványokért is felelős: most nem lehet őket magukra hagyni. Ekkor mondja nekik a fent idézett mondatot.

A történet egyáltalán nem pihenéssel folytatódik, sőt: ekkor tanítani kezdi az összegyűlt óriási sokaságot Jézus, mivel megszánta őket, és a nap végén táplálja a nagy tömeget az öt kenyér és két hal csodálatos megszaportása által.

Ez egyáltalán nem úgy alakult, ahogyan az Úr Jézus szerette volna. Pihenni, magában

lenni, az Atyával közösségben lenni szeretett volna, ehelyett tömegekkel volt együtt. Bizony, Ő mondta, hogy aki engem akar követni, tagadja meg magát, vegye fel a maga keresztségét, és úgy kövesse. Jézus nem csak beszélt, hanem mindent élénk is élt. Nem csak megerősítette a törvényt, de valóban be is töltötte.

Talán a tanítványok is csalódottak voltak, mert nagyon szerették volna most azonnal elmondani élményeiket, meg kicsit meg is pihentek volna.

Itt a nyár, és mindnyájan szeretnénk egy kicsit megpihenni, feltöltődni. Van, akinek a munkahelye és a lehetőségei több hetes vakációzást is megengednek, másoknak talán csak egy-egy nap jut a selyemréti strandon. Azonban tudnunk kell, hogy a pihenés, a feltöltődés elsősorban nem ezen múlik. Persze nyilván jó, ha megadatik a nyaralás lehetősége. De ha valamilyen okból ez el kell hogy maradjon, akkor sem vagyunk folytonos fáradságra ítélve. A kulcs a fent idézett igében található: “Jöjjetek velem”. Igazán feltölthekezni Jézussal lehet. Jézus nélkül a hosszú well-ness hétvégék sem jelentenek felüdülést, maximum a testnek. De ha a lélek meggyötört, terheket hordoz, bűnöket rejteget, csalódásokban megkeseredett, akkor vajon mennyit jelent egy jó napozás a tengerparton, vagy nagy csúszdázás valamelyik élményfürdőben?

Itt a nyár, és sokan igyekszünk kicsit felüdülni: jól tesszük. De ne induljunk Jézus nélkül. Mert különben a hazafelé vezető út keserves lesz, sőt már az utolsó egy-két nap is: tudni fogjuk, a hogy a bajaink, terheink elől nem lehet elfutni, a

legsziperebb nyaralás alatt sem változtak meg a munkatársak, a szomszédok, a körülményeink.

Mi tavaly nem tudtunk elmenni nyaralni, ezért 3-3 napot töltöttünk két nagyon kedves baráti keresztyén családnál. Rövid idők voltak, nem voltak extra dolgok, mégis lelkileg-testileg felüdülve jöttünk haza. Mert tudtunk egymás terheiről, kétségeiről beszélgetni, együtt imádkozni. De volt helye a nagy nevetéseknek, mókáknak, és gyönyörködtünk a gyermekben. Televízió, mozi, étterem, pénzköltés nélkül is felüdültünk. Mert Jézussal voltunk. – De ugyanígy emlékezetes az a

négy évvel ezelőtti nyaralásunk is, amikor nappal a Balaton-parton sétáltunk, fürödtünk, este pedig a futball világbajnokság mérkőzéseit néztük. De a meccs után olyan jó volt az “áldott csendben” együtt és Jézussal lenni.

Kívánom családommal együtt, hogy akár igazi hosszú nyaralás, akár csak egy-egy napos kikapcsolódás adatik a nyáron, Jézus Krisztussal lehessen minden kedves Olvasónak igazi felüdüléssel!

Almási Ferenc

ANNO

Emlékezés dr. Szilágyi Istvánra

Száz évvel ezelőtt, 1914. június 10-én született dr. Szilágyi István, gyülekezetünk első lelkésze. 1949-ig csak az egységes ún. nagymiskolci református egyházközség létezett, bár több temploma is volt (Kossuth utca, Avas, Felsőváros, Alsóváros, Tetemvár). A mi Deszkatemplomunk elsősorban a temetési szertartások számára épült, noha esetenként egyéb istentiszteleti alkalmaknak is helyt adott.

Szilágyi István tősgyökeres miskolci volt. Itt végezte az elemi iskolát és az első négy gimnáziumi osztályt, ahol nagy hatással volt rá Balázs Győző (ma már tér viseli nevét), aki vallásánára és cserkészparancsnoka is volt. Az ő hatására került Sárospatakra, ahol előbb gimnazista, majd teológiai hallgató lett. Ebben az időben a nyári vakációban kerékpárral bejárta Németország déli részét, Svájcot

és Olaszországot is. Halleban ösztöndíjas diákként végzett teológiai tanulmányokat.

Sárospataki éveiben kerül közeli kapcsolatba az ottani lelkésszel, Darányi Lajossal, aki főként szárszói konferenciavezetőként volt rá nagy hatással. Fialat lelkészként mint az egyházi és miskolci berkekben járatos embert Farkas István püspök magához vette a hivatalába.

Lelkipásztori munkája teljes egészében Miskolchoz kötődik. 1949. január 1-től az egységes miskolci református eklézsia 3 részre tagolódik: Belváros, Avas, Felsőváros. Ezen belül a Belváros három, saját templommal rendelkező egyházrészre: Központi, Alsóváros, Tetemvár. Ekkor hívják meg Szilágyi István püspöki másodlelkészt a Belvárosba lelkipásztornak.

1950. július 1-től a három belvárosi

egyházrész önálló gyülekezetté alakul. Az önálló tetemvári gyülekezet megszervezése Szilágyi István feladata lesz, aki nagy lelkesedéssel és odaszánással kezd a munkához. A szokásos istentiszteleteken kívül vasárnap esténként KIE (Keresztyén Ifjúsági Egyesület) alkalmat tartott a Petőfi téri imateremben, és kirándulásokat, „nem hivatalos” házi összejöveteleket. Minden egyháztagot személyesen ismert, rendszeresen járt családlátogatásokra. Később még a Hortobágyra internált hívekkel is tartotta a kapcsolatot. Munkáját Isten megáldotta és bensőséges légkörű, élénk egyházi életet élő, ugyanakkor öntudatos gyülekezet alakult néhány év alatt a Tetemváron.

Az ötvenes évek szélsőségesen egyházellenes politikája eredményeként mindennütt fogyott a templombajárók száma, itt meg inkább emelkedett. Ezért hamarosan szálla lett a proletárdiktatúra helyi vezetőinek szemében és megindult ellene az áskálódás azzal a nyilvánvaló céllal, hogy eltávolítsák innen. Akkoriban ennek leggyakoribb módszere volt, hogy az AEH (Állami Egyházügyi Hivatal) megyei képviselője útján felszólították az egyházi elöljárót (esperest vagy püspököt), hogy indítsanak fegyelmet az illető lelkész ellen és ennek eredményeként mozdítsák el állásából. Darányi püspök úr nem akarta ezt az utat járni, inkább megkérte, hogy önként menjen el Miskolcra. Szilágyi István azonban, érezve a gyülekezet egyöntetű támogatását és bízva az Úr megsegítő kegyelmében, nemet mondott. Maga volt a csoda – az Úristen csodája –, hogy a legkeményebb diktatúra éveiben is szembe mert szállni a hatalommal és he-

lyén maradvá végezte tovább szolgálatát, Isten igéjének megalkuvás nélküli hirdetését. Egy másik ilyen csoda volt, amikor a hatalom egy falragasz útján bejelentve igényét el akarta venni a Petőfi téri (azóta már lebontott) gyülekezeti házat: Szilágyi István bátran ellenállt és sikerült azt megmenteni.

Végül személyes emlékeimet említtem. Amikor 1966-ban miskolci egyetemista lettem, szétnéztem a számomra csak kevésbé ismerős városban, hogy melyik templom, illetve gyülekezet legyen az, ahová rendszeresen járnai fogok. Persze, egyszerűbb lett volna, ha tanácsot kérek akár a családomban, akár ismerősi körömben, de 18 éves korában az ember maga szereti felfedezni a világot. Módszeresen sorba jártam az Egyetemvárosból könnyen elérhető református templomokat és hamar egyértelművé vált számomra, hogy én a deszkatemplomi gyülekezethez szeretnék tartozni, ahol minden vasárnap Szilágyi István igehirdetését hallgathatom. Később, visszakérültem Miskolcra és 1985-ben az a megtiszteltetés ért, hogy a dr. Szilágyi István elnökölte presbitérium tagja lehettem.

Az ő életéért, szolgálatáért adunk most hálát Istennek. Köszönjük azokat az áldásokat, amiket dr. Szilágyi Istvánon keresztül kaptunk és hisszük, hogy ezek jó gyümölcssei ma is láthatók, érezhetők gyülekezetünkben.

Dr. Benke László

Gondnoki beszámoló a presbitérium munkájáról

A 2014. év is a megszokott munkákkal kezdődött. Elkészült a 2013-as év pénzügyi beszámolója, amelyet a Sáfársági bizottság, valamint a Számvizsgáló bizottság is megtárgyalt. Ezt követően terjesztettük a presbitérium el, amely azt részletesen megtárgyalta és elfogadta. Ezzel egyidejűleg elkészült a 2014. évi költségvetés is, amely szintén megtárgyalásra került minden fórumon.

A továbbiakban nagytiszteletű úr vezetésével és főgondnok úrral elkezdtük előkészíteni az óvoda átvételhez szükséges eljárásokat. Minden oldalról részletesen körbejárva terjesztettük a presbitérium elé az átvételi javaslatot, amelyet a presbitérium elfogadott és határozatban rögzített. Ezek után elkezdődött az óvoda átvételéhez szükséges iratok előkészítése és a szükséges lépések megtétele. Május 8-án a város közgyűlése elfogadta az óvoda iránt benyújtott igényünket.

Elkezdtek a parókia külső homlokzatának felújításához szükséges lépések előkészítését is, amit a legközelebbi Sáfársági bizottsági ülés elé fogunk terjeszteni.

Amennyiben a Sáfársági bizottsági és presbiterigyűlés elfogadja az előterjesztést, előreláthatólag a nyár végén megkezdődhetnek a munkák.

Május hónapban szerveztünk egy gyülekezeti kirándulást Imola községbe. A kirándulás a résztvevők nyilatkozata alapján nagyon sikeres volt.

Jelenleg azon munkálkodunk nagytiszteletű úrral és főgondnok úrral, hogyan lehetne jobban és gazdaságosabban üzemeltetni a parókia, valamint a templom gáztüzelési rendszerét. Reményeink szerint az őszre várható pályázatokban lesz rá lehetőség hogy ezt is modernizáljuk.

Jelen pillanatban itt tart a gyülekezet Sáfársági bizottságának munkája.

Kovács Gábor

HÁZUNK TÁJÁN

Miért adtunk hálát május 17-én a templomban?

Többekben felvetődhetett a kérdés, hogyan Almási Ferenc nagytiszteletű urat az ősszel közvetlenül a megválasztása után Szőnyi Tamás esperes úr hivatalosan beiktatta a Miskolc-Tetemvári gyülekezet vezető lelkészi tisztebe, akkor miért van meg külön hálaadó ünnepség?

A válaszhoz jó tudni, hogy a lelkészek jogállásáról szóló új törvény úgy rendelkezik, hogy a beiktatásnak a választás jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül meg kell történnie. Ez meg is történt tavaly novemberben, de úgy éreztük, hogy eziránti örömünket és Isten gondviselése iránti hálánkat egy ünnepélyes alkalom keretében is jó lenne kifejeznünk.

Hisszük, hogy az Úr vezetett minket akkor, amikor a gyülekezet élére kellett megfelelő lelkipásztort keresnünk. A lelkészválasztást a kezdetektől imádságban hordozta a presbitérium. A gyülekezet tagjainak ajánlásait figyelembe vettük. A megtett lépéseket értékeltük. Hisszük, hogy az Úr szerint való volt Almási Ferenc meghívása a gyülekezet vezető lelkipásztori szolgálatára. Az eltelt idő alatt lelkész testvérünket mélyen hívő, korrekt, alázatos, de határozott, Jézus Krisztusra figyelő, és a gyülekezet építését szem előtt tartó személynek ismertük meg.

Az ünnepségre sokan készültek köszönettel. Főtiszteletű Csomós József püspök úr a Titus 1:1-5 alapján hirdette az igét. Bevezetésképpen Istennek adott hálát azért, hogy a gyülekezet megtalálta a számára megfelelő lelkipásztort. Hangsúlyozta, hogy az alapige kijelöli a feladatot: megtenni mindent, hogy az emberek megismerjék az igazi kegyesség szerinti igazságot. Igehirdetését azzal zárta, hogy csak közös erővel tudjuk betölteni azt a küldetésünket, hogy rendezzük a rendezetlen dolgokat. Szőnyi Tamás esperes volt a levezetője az ünnepi közgyűlésnek. Ábrám Tibor egyházkerületi főgondnok arra buzdította a beiktatott lelkészt, hogy a gyülekezeten kívül munkálkodjon a város lelki jólétében is. Az egyházmegye részéről Csernaburczky Ferenc gondnok köszöntött. A gyülekezet képviselőjében Pintér Zoltán főgondnok a *Máté 21:22* versével: „*És mindazt, amit imádságban hittel kértek, meg is kapjátok*” tett bizonyosságot arról, hogy az Úr gondoskodott a gyülekezet számára megfelelő lelkipásztorról. Ezután Kovács Gáborral, a sáfársági gondnokkal átadták a gyülekezet ajándékát, egy palástot. A gyülekezeti énekkar két, a Kövess Engem Kör egy

énekekkel dicsérte Jézus Krisztust. A gyülekezeti kiscsoportok nevében Bartha Árpád az 1Thesszalónika 2:2/b-4 versével köszöntötte a lelkipásztort testvért. A Jókai iskola és a tetemvári lelkészek nevében Kis Klára igazgatónő a 2Timótheus 3:14-17 verseit helyezte Almási Ferenc szívére. Harsányi Milán, az iskola tanulója átéléssel mondta el a *Köszöntő* című verset. A belvárosi ökumenikus lelkészi kör képviselőjében Sándor Frigyes evangélikus esperes közös munkálkodásra bátorította az új lelkipásztort mondván, hogy „*a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban*”. Dr. Benke György az előd lelkipásztorok közül utalt arra, hogy Isten Szentlelkére van szükség a gyülekezetek megújításához. Dr. Szabó Dániel, a Presbiteri Szövetség elnöke fiatal lelkész-társa tekintetét a nemzetközi misszióra irányította. A testvérgyülekezetek nevében Orémus Zoltán kassai esperes Habakuk 2:1-2 versével a lelkész, mint őrálló felelősségét emelte ki. Az ünnepély végén üdítően hangzott Dr. Varga László és Rácz Zoltán zenészek muzsikálása.

A presbitérium, a gondnokok vezetésével készült az alkalomra. Az ünnepség gördülékeny lebonyolításában sokan részt vettek, így az ifjúság is. A Jókai iskola konyhájának dolgozói ízletes ebédet készítettek, amit nagyon gusztusosan tálaltak. A gyülekezeti tagok közül többen hoztak süteményeket. Minden kedves közreműködőt, segítőt, az alkalom szervezőit köszönet illeti! Mindezt pedig hála a Szentháromság Istennek!

dr. Bartha Árpád

Újra él a FETA

Ez év elején indult újra a FETA (Fejlődő Tanítványok) bibliakör, Almási Ferenc lelkipásztorunk vezetésével, ébresztő gondolataival. Jézus Krisztus által elmondott példázatokot olvastunk fel a Bibliából, és igyekeztünk a történeteket, példázatokot úgy tanulmányozni, hogy minél inkább eljussunk valódi jelentésére. Minél tisztábban, a „rárakódott” igemagyarázatokat félretéve, megbeszélve, közösen gondolkodva, imádkozva kerestük az üzenetet: Vajon mit akar a mi Urunk, Jézus Krisztus mindenkori tanítványainak a szívére helyezni?

A teljesség igénye nélkül szeretnék a testvérekkel néhány gondolatot megosztani:

A búza és a konkoly példázatából (Máté

13: 24-30) azt értettem meg, hogy a gyülekezetekben ugyan sokan vagyunk, de nem mindenki jut a mennyek országába. Hívők-hitetlenek együtt járunk a templomba, csak az ítéletkor fogja Isten elválasztani a búzát a konkolytól, a Krisztus követőket a névleges keresztyénektől (gonosz fiaktól). Mi melyik „táborba” számítjuk magunkat?

Az elveszett juh példázata (Lukács 15: 1-7) abban erősített meg, hogy nem az számít hány önmagát „igaznak” gondoló ember van a közösségünkben, hanem hányan látják be bűnös, elveszett voltukat. Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket. Nagy öröm van a mennyben egyetlen bűnös ember megtérésekor. Tudunk örülni annak a néhány elveszett embernek a megtérésén, akiről már mindenki lemondott?

A tékozló fiú történetét (Lukács 15: 11-32) általában mindenki ismeri. A legcsodálatosabban fejezi ki mennyei Atyánk szeretetét eltévedt, eltékozolt életű gyermekei iránt. Nagyon sok üzenet van ebben a történetben, de vajon gondoltunk-e arra, hogy az otthon maradt, „jó” fiúnak mi volt a szívében? Nem volt valódi, bensőséges kapcsolata az atyjával, nem mert elmenni a háztól, még kérni sem mert az atyjától. Látszólag szófogadó, vallásos fiú, de a szíve távol volt az atyjától, nem tudott örülni testvére hazatérésének, megváltozott életének. Igaz, hogy nem jutott el a „moslékos vályúig”, de nem is szállt magába, nem volt öröm és hála a szívében. Feltehetjük a kérdést: vajon melyik fiú volt tékozló lelki értelemben?

Az utolsó – nyári szünet előtti – FETA kört a parókia udvarán tartottuk, kötetlen formában. Beszélgettünk, grilleztünk, azonban nem maradt el a lelki táplálék sem. A talentumok példázatával (Máté 25: 13-30) zártuk az alkalmat. Ennél a példázatnál (szinte) mindenki arra gondol, hogy valamennyien kapunk többkevesebb lelki ajándékot, képességet, tehetséget az Atyától arra, hogy szolgáljunk a gyülekezetben. Nagyon fontos, hogy mindenki szolgáljon, de nem a szolgálatok nagysága, mennyisége a lényeg, hanem a HÜSÉG. Minden egyes gyülekezeti tagnak szükség van a szolgálatára, munkájára, bármi „keveset” is tudjon tenni. A lényeg, hogy amit tesz, azt hűséggel, örömmel végezze. Merjük feltenni a kérdést: Van szolgálatom a gyülekezetben, amelynek úrvacsorázó, fenntartó tagja vagyok? Ha igen, hálával, örömmel és hűséggel végzem azt?

Nagyon hálás vagyok az Úr Jézusnak a fejlődő tanítványok köréért, ahol őszintén, jó hangulatban tudtuk megosztani az igé-

vel kapcsolatos gondolatainkat. Örömmel tölt el, hogy együtt lehettünk testvéri- és ima közösségben egyaránt.

Szívesen látjuk azokat a gyülekezeti tagokat, akiknek felkeltette érdeklődését, lelki szomjúságát e rövid beszámoló. Végezetül az apostolokkal együtt azt kérem: *Uram, „növeld a hitünket!” (Lukács 17,5)*

Tokodiné Baji Tímea

Formabontó jegyesoktatás

Gyülekezetünkben, vezető lelkészünk javaslatára, újszerű jegyesoktatás kezdődött ebben az évben. A fiatal párokat, akik a Deszkatemplomban készültek áldást kérni közös életükre, négy alkalommal fogadtuk, amely lehetőséget biztosított arra, hogy jobban megismerhessék a gyülekezetet és a Szentírás tanítását a családról, házasságról.

Első alkalommal adatfelvételre jelentkeztek az ügyeletes lelképásztornál. A további alkalmakon gyakorló házaspárok osztották meg eddigi tapasztalataikat a házasulandó fiatalokkal. Ezekre a beszélgetésekre havonta egy alkalommal, szombat délutánokon került sor. A szolgálatot végző házaspárok, gyülekezetünk aktív tagjai, interaktív beszélgetésben számoltak be házasságuk örömeiről és nehézségeiről. Célunk az volt, hogy saját példákat és valóságos megtapasztalásokat halljanak a „jó házasság” teóriák helyett. A hangsúly arra helyeződött, hogyan vezet és segít Isten egy házasság épülésében.

A legfiatalabb házaspár szolgálatára februárban került sor. Jobbágy Péter és Kata friss házasságként nagy segítséget nyújtottak az esküvői előkészületek és házaseletük első hónapjainak bemutatásával. Öröm volt hallani arról, hogy a

házasságokat Isten készíti elő, Ő az igazi „esküvőszervező”.

A márciusi találkozáskor feleségemmel közel egy évtizedes házasságunk tapasztalatairól beszéltünk. Elmondtuk, hogy

egy keresztyén házasságban is akadnak nehézségek az örömök mellett, amelyek próbák elé állítják a házastársakat, pl.: egymás különbözőségei, külső körülmények, időkrízis, munkahelyi leterheltség, fáradtság, stb. A beszélgetésből kiderült, hogy a szeretet nem csupán egy érzés, amely jön és megy, hanem tudatos döntés Jézus parancsának megfelelően. Könnyű szeretni a társamat a hullámhegy tetején, amikor minden rendben van, hullámvölgyben azonban van úgy, hogy csak a döntés marad. Ezt a szeretetet csak Isten Szentlelke által tudjuk megkapni

és megélni. Áprilisban Jobbágy József és felesége, Marika az igazán gyakorlott házaspár beszámolójával zárta a jegyesoktatást. A derűs hangulatú együttlét betekintést engedett egy mennyben kötött, harmincéves házasság kulisszatitkaiba. A hétgyermekes házaspár több évtizedes tapasztalatai megerősítették a jelenlevőket, hogy a „holtomiglan” kifejezésnek van létjogosultsága. A gyermeknevelés örömteli, de korántsem könnyű pillanatainak fellevenítése sokszor csalt mosolyt a hallgatóság arcára.

A jegyespároknak a házasságról szóló keresztyén irodalmat is ajánlottunk és gyülekezetünk megajándékozta őket a Scheunemann házaspár Boldogság és hűség egy életen át... című könyvével.

A jegyesoktatás alkalmairól fényképeket és információkat találhatunk gyülekezetünk internetes oldalán. Örülünk, hogy szolgálhattunk ezeken az alkalmon; reméljük, hogy munkánk Isten dicsőségére és a jegyespárok hasznára válhat.

*Pásztorné Sipos Katalin
és Pásztor Árpád Zsolt*

Leonard Ravenhill: Miért késik az ébredés?

Pünkösöd környékén óhatatlanul is felmerül bennünk a kérdés: miért nincsenek ma is, nálunk is hatalmas ébredések? Vajon a Szentlélek váltott stratégiát, vagy bennünk van a hiba? Leonard Ravenhill brit evangélista 1959-ben írta meg „Miért késik az ébredés?” c. könyvét, amely erre a kérdésre keresi a választ. A mű a megírása óta eltelt több, mint 50 év alatt semmit sem veszített aktualitásából, sőt üzenete egyre sürgetőbbé vált az idő múlásával, mert ahogyan Jeremiás szavai süket fülekre találtak, úgy az egyre inkább kihűlő,

m e g a l k u d ó
keresztyénység
sem reagált a felhívásra.

A szerző húsz rövid, olvasmányos fejezetben igyekszik választ adni a címben feltett kérdésre, melyeket elolvasva megdöbbentő erővel szembesít

bennünket az igazsággal: az ébredés késésének okai mi magunk vagyunk. Fel kell hát adjuk személyes ima- és hitéletünk csődjének gyáva, képmutató magyarázgatását, az Úr szuverenitásának álszent felemlegetését és meg kell látnunk, hogy bár az ébredés csak és kizárólag a Szentlélek munkája, véghezvitelében önmagukat odaszánó és megüresítő hívőket használ fel.

Gyakran halljuk, vagy tesszük fel mi magunk a kérdést, mondja Ravenhill, hogy

hol van Illés Istene. A válasz meglehetősen prózai, ott, ahol mindig is volt, a dicsőség trónusán a mennyekben, de HOL VANNAK ISTEN ILLÉSEI? Hol vannak azok a hívő férfiak és nők, akik megvetve a gyalázatot, letéve személyes vágyaikat, álmaikat, ambícióikat, vállalva a szégyent, amit Illés is vállalt, sírva és gyötrődve Isten népének állapota fölött, ahogyan Illés is gyötrődött, oda állnának Sion falaira, és nem hagynának nyugtot az Úrnak, amíg meg nem újítja és ismét dicsőségessé nem teszi Egyházát a földön? Hol vannak a ma Pál apostolai, akiket ismernek a pokolban, mert imádságaikkal ostromolják a sátán erődítményeit és hódítanak Krisztusnak? Hol van ma az odaszánás?

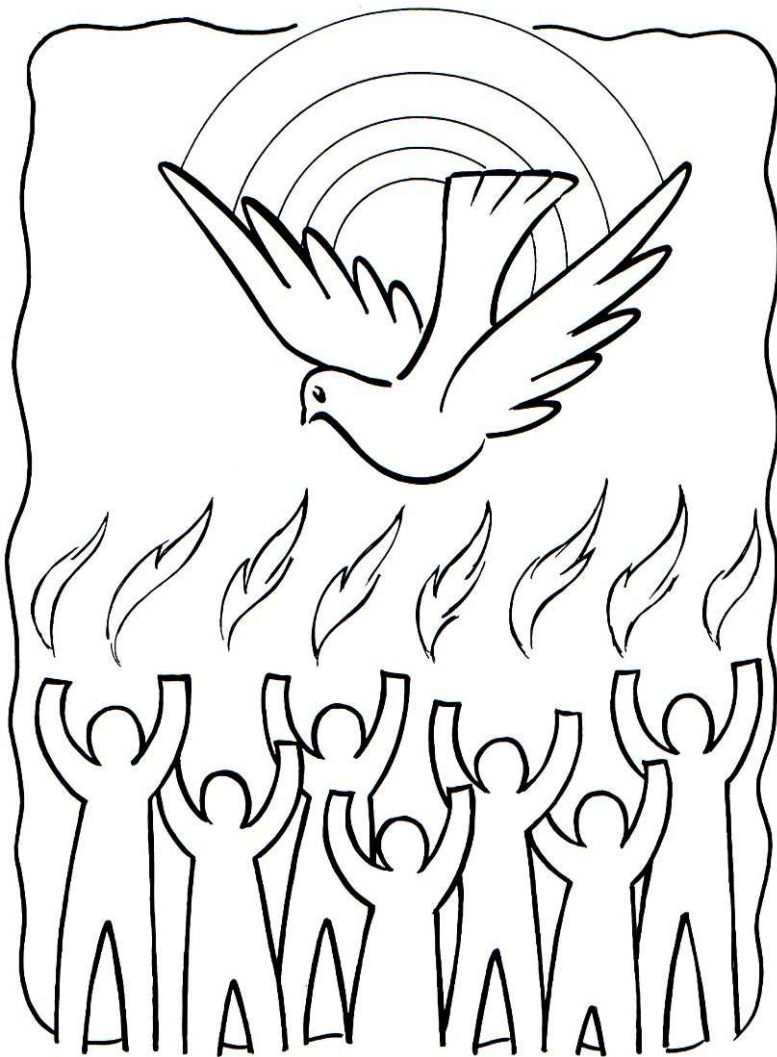
A könyv legfőbb üzenete, hogy az Egyház elfelejtett imádkozni, mert mindenki a látványos dolgok után szalad, és nincsenek, akik vállalnák az alázatos és fájdalmas közbenjárást. Lássuk meg, hívja fel figyelmünket a szerző, hogy az imádság a legerősebb fegyverünk, amely olyan hatalmas, mint Isten maga, hogy az Úr a nagy csodákat mindig az övéi hosszas imádsága után vitte végbe, hogy az a szolgálat, amit nem harcolunk meg imádságban előtte, kenet nélküli, élettelen, halál illata halálra! Lássuk meg, hogy imádságaink, ha vannak is, hitetlenek, és kezdjük el tusakodni az imádságért!

Ravenhill nem tanít nagy újdonságokat, de annál nagyobb erővel hirdet feledésbe merült igazságokat. Szeretettel ajánlom mindenkinek, akit foglalkoztatnak a fentebb feltett kérdések.

Jobbágy Péter

Melyik történetet látod a képen?

Ha kitaláltad, színezd ki!

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik